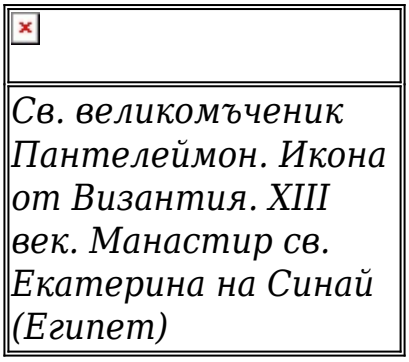
19.07.2022 г. / 11:56:21

Вяра

Чудесата на православните светци, част IV

„Веднъж, когато се връщал от учителя си, той се отбил малко встрани от пътя и се случило така, че намерил мъртво дете, ухапано от огромна змия, а самата змия лежала близо до детето. Пантолеон, като видял това, отначало се уплашил и малко отстъпил, а после размислил в себе си така:

- Сега дойде време да изпитам и да се убедя дали всичко това, което ми е казал старецът Ермолай, е истина.

Св. великомъченик Пантелеймон. Икона от Византия. XIII век. Манастир св. Екатерина на Синай (Египет)

Като погледнал към небето, той произнесъл:

- Господи Иисусе Христе, макар че съм недостоен да Те призовавам, но ако искаш да стана Твой раб, покажи силата Си и направи така, че в Твое име това дете да оживее, а змията да издъхне.

В същия миг детето се събудило като че ли от сън и се изправило живо, а ехидната се разкъсала на две. Тогава Пантолеон, като повярвал напълно в Христа, обърнал телесните и духовните си очи към небето и благословил Бога с радост и сълзи за това, че го е извел от тъмнината в светлината на Своето познание...

довели при Пантолеон един сляп, молещ за изцерение по следния начин:

- Умолявам те, пощади мене, ослепения и лишения от скъпоценната светлина! Всички лекари, които практикуват в този град, ме лекуваха, но не получих никаква полза от тях...

той докоснал с пръсти очите на слепеца и казал:

- В името на моя Господ Иисус Христос, просвещаващ слепите, прогледни!

В същата минута очите на слепия се отворили и той започнал да вижда. И в същата тази минута бащата на Пантолеон - Евсторгий, и прогледналият човек повярвали в Христа и били кръстени от светия презвитер Ермолай, и се преизпълнили с голяма духовна радост в благодатта и силата Христова...

Като поживял малко време след това, Евсторгий се преставил в Господа. А Пантолеон, като станал наследник на твърде богатия си бащин имот, веднага подарил свобода на робите и робините си, като ги възнаградил щедро; а имуществото си започнал да раздава на нуждаещите се: бедните, просяците, вдовиците и сираците. Той обикалял тъмниците и като посещавал всички, които страдали в окови, ги утешавал, като ги лекувал и им давал това, от което имали нужда; по този начин той станал лекар не само на раните, но и на човешката бедност; защото всички приемали от него неоскъдяваща милостиня; бедните се обогатявали от неговата щедрост; а в лечението му помагала Божията благодат. Защото свише му бил даден дар на изцерение и той безвъзмездно изцерявал всякакви болести не толкова с лекарства, колкото с призоваване на името на Иисуса Христа. Именно тогава Пантолеон станал действително Пантелеймон, тоест всемилостив - и според името си, и като на дело оказвал милост на всички и не отпращал от себе си никого без подаяние или неутешен, защото на

бедняците давал парични помощи, а болните лекувал безвъзмездно...

Император Максимиан, гледайки към него без никакъв гняв, кротко започнал да го убеждава така:

- Лоши неща слушам за тебе, Пантолеоне; казват ми, че ти по всякакъв начин хулиш и унижаваш Ескулап и другите богове, а прославяш Христос, загинал като злодеец, и се надяваш на Него и само Него наричаш Бог...

Светецът отвърнал:..

ако сега искаш да узнаеш всемогъщата Христова сила, ще видиш действието ѝ веднага на дело. Заповядай да донесат тук който и да е човек, лежащ на легло от смъртоносна болест, за когото лекарите са загубили надежда, и нека дойдат вашите жреци и да призоват боговете си, и аз ще призова моя Бог, и нека, който от боговете изцери болния, той да бъде признат за Единия истински Бог, а другите да бъдат отхвърлени.

Този съвет на светеца се понравил на императора и той заповядал веднага да потърсят такъв болен...

жреците започнали да се молят на своите богове. Един призовавал Ескулап, друг - Зевс, трети - Диана, останалите - други бесове, но отговор нямало. И те дълго се упражнявали в своите богопротивни молитви без никакъв успех. А светецът, като виждал напразното им старание, се засмял. Като го видял да се смее, императорът се обърнал към Пантолеон:

- Пантолеоне, направи ти, ако можеш, този човек здрав, като призовеш своя Бог.

- Нека жреците да се отстранят - казал светецът.

Те се отстранили. Тогава светецът, като се приближил до

постелята, повдигнал очите си към небето и произнесъл следната молитва:

- “Господи, чуй молитвата ми, и моите вопли да дойдат при Тебе! Не скривай лицето Си от мене; в деня на скръбта ми приклони ухо към мене; в деня, (кога) възззова (към Тебе), бърже ме послушай” и яви всемогъщата Си сила пред тези, които не Те познават, защото за Теб всичко е възможно, о, Царю на силите!

Като произнесъл тази молитва, светецът хванал разслабения за ръката с думите:

- В името на Господа Иисуса Христа, стани и бъди здрав!

И в същия миг разслабеният станал, почувствал сила в цялото си тяло и се радвал, ходейки, и като взел постелката си, я понесъл към дома.

Като видели това чудо, мнозина от присъстващите повярвали в Христа; а жреците, служещи на идолите, скърцали със зъби срещу Христовия раб...

мъчителят заповядал да разтопят олово в един голям котел и да хвърлят в него мъченика. Когато оловото завряло, завели мъченика до котела, а той устремил взора си към небето и се молел така:

“- Чуй, Боже, гласа ми, кога Ти се моля; запази живота ми от врага, който ме застрашава; укрий ме от заговора на коварните, от бунта на злодейците”.

Докато той се молел така, Господ отново му се явил в образа на Ермолай и като го хванал за ръка, влязъл с него в котела, и в същия миг огънят угаснал, оловото изстинало, а мъченикът запял словата на псалома: “Аз пък ще викна към Бога, и Господ ще ме спаси. Вечер и сутрин и на пладне ще моля и ще викам, и Той ще чуе гласа ми”.

Присъстващите се удивлявали на чудото, а императорът възкликнал:

- Какво ще стане накрая, след като и огънят угасна, и оловото изстина? На какво мъчение да предам този магьосник?

Присъстващите го посъветвали:

- Нека бъде хвърлен в морската дълбина, защото той не може да омагьоса цялото море и веднага ще загине.

Мъчителят заповядал така и да направят.

Слугите, като хванали мъченика, го завели до морето, качили го на една лодка, като завързали голям камък за шията му. Като отплували далеч от брега, те го хвърлили в морето, а самите те се върнали на брега. Когато светецът бил хвърлен в морето, отново му се явил Христос, както и първия път, в образа на Ермолай, и камъкът, завързан за шията на мъченика, станал лек като лист, така че Пантелеймон се държал с него на повърхността на морето, като не потъвал, но ходел по водата като по суша, воден, както някога апостол Петър, от Христовата десница. Той излязъл на брега, възпявайки и прославяйки Бога, и се изправил пред императора...

След това мъчителят заповядал да приготвят извън града арена с животни, за да остави мъченика при зверовете да го изядат...

И го хвърлили на зверовете. А Господ и тук, като се явил на светеца в образа на презвитера Ермолай, затворил устата им и ги направил кротки като овце, така че, припълзявайки до светеца, те ближели нозете му. Той ги галел с ръка и всеки от зверовете се стараел ръката на светеца да се докосне до него, като се избутвали един друг. А народът, като видял това, се изумил и гръмогласно

възкликнал:

- Велик е Богът на християните! Да бъде пуснат невинният и праведен младеж!..

Тогава императорът, като се преизпълнил с гняв, изкарал войници с голи мечове срещу тези, които славели Христа Бога, и мнозина от народа, повярвали в Христа, били избити; а императорът заповядал да убият и всички зверове...

Убитите хора, прибрани от своите, били предадени на погребение, а зверовете били оставени, за да бъдат изядени от кучета и лешояди. Но и тук станало голямо чудо: тези зверове лежали много дни, без да бъдат докоснати, и освен това труповете им не издавали никаква миризма. Като узнал това, императорът заповядал да ги хвърлят в дълбок ров и да ги засипят с пръст. А за мъченика заповядал да направят страшно колело, отрупано с остри ножове. Когато завързали светеца за него и започнали да въртят колелото, под въздействието на невидима сила то се разпаднало и ранило смъртоносно мнозина от стоящите наблизо, а мъченикът слязъл от него цял и невредим. И всички били обхванати от страх, като виждали чудесата, с които Бог се прославял в лицето на Своя светец... Когато войниците извели мъченика на разстояние повече от едно поприще от града, стигнали до мястото, където било угодно на Господа да загине Неговият раб. Те завързали Пантелеймон за едно маслинено дърво и палачът ударил с меч светеца по шията, но желязото се огънало като восък, а тялото на светеца не пострадало от удара, защото той още не бил завършил молитвата си.

Войниците в ужас възкликнали:

- Велик е християнският Бог!

И като паднали в нозете на светеца, го умолявали:

- Молим те, Божий рабе, помоли се за нас, за да бъдат простени греховете ни, които извършихме към тебе по заповед на императора.

Докато светецът се молел, се чул глас от небето, който се обърнал към него и потвърдил новото му име; защото Господ вместо Пантолеон го нарекъл Пантелеймон, като му дал благодат - да проявява милост към всички прибягващи към него във всякакви беди и скърби, и го призовал към небето. Светецът, изпълнен с радост, казал на войниците да го посекат с меч; но те не искали, защото се бояли и били обхванати от трепет. Тогава светецът се обърнал към тях със следните думи:

- Ако не изпълните това, което ви е наредено, няма да получите милост от моя Христос.

Войниците се приближили и отначало прегръщали и целували цялото му тяло; после възложили на един от тях и той отсякъл главата на мъченика, и вместо кръв потекло мляко. А дървото в този час се покрило с плодове от корена до върха. Като видели това, мнозина от народа, присъстващ при посичането, повярвали в Христа.

Било съобщено на императора за станалите там чудеса и той заповядал незабавно да насекат на парчета тази маслина и да я изгорят заедно с тялото на мъченика.

Когато огънят угаснал, вярващите взели от пепелта неповредената от огъня тяло на светеца и го погребали с чест в намиращата се наблизо земя на схоластика Адамантий..."

09.08 по еретическия, †27 юли по православния календар - Св. великомъченик Пантелеймон

„Светият Христов мъченик Антиох бил родом от град Севастия. Лекар по професия, той обикалял всички градове на страната си и със своето изкуство изцелявал страдащите от различни недъзи. По заповед на управителя на областта, Адриан, той бил хванат и като претърпял множество различни мъчения, накрая бил хвърлен в котел, но останал невредим. След това го осъдили да се бори с диви зверове, но зверовете, като го видели, се укротили, легнали до нозете му и ги ближели, а един звяр проговорил с човешки глас, като изобличавал мъчителя. След това светият мъченик се помолил на Бога и по неговата молитва всички идоли се разпаднали и станали на пясък. Тогава отсекли главата му, при което от раната потекла кръв с мляко...“

29.07 по еретическия, † 16 юли по църковния - Св. мъченик Антиох

Свети мъченици Текла и Христина. Гръцка икона от XVII в.

„тялото ѝ било остъргано до такава степен, че се виждали голи кости. Когато била отвързана и видяла лежащите на земята части от тялото си, ги хвърлила в лицето на баща си с думите: - Яж плътта на дъщеря си. Той, разярен още повече, разпънал света Христина на желязно колело за мъчения, заповядал да запалят огън под нея и да обливат тялото ѝ с горещо масло. Тялото на света Христина, въртяно от колелото на огъня, се печало като риба или като месо за ядене. За човек е невъзможно да остане жив при такива мъчения, но Бог пазел живота на Своята рабиня и я укрепявал за прослава на Своето свято име и за унижение на езичниците. Измъчвана по този

начин, света Христина славела Бога и Му се молела. Около нея невидимо стоели свети ангели и облекчавали мъченията ѝ. В това време по Божия заповед неочаквано от огъня се отделил огромен пламък, устремил се към стоящите наоколо нечестиви, и изгорил до хиляда души. Урбан, не знаейки какво повече да прави с мъчениците, заповядал да я хвърлят в тъмница; тук Господен ангел ѝ се явил по време на молитва, изцелил я от раните и я направил напълно здрава; той ѝ дал и храна; мъчениците се подкрепила и славела Бога. След това бащата заповядал да я хвърлят в морето; слугите качили Христовата рабиня на лодка, откарали я далече от брега и като вързали голям камък за шията ѝ, я хвърлили в дълбочината. Ангел Божий ѝ отвързал камъка от шията ѝ; камъкът потънал, а светицата, поддържана от ръцете на безплътния, ходела по водата като по суша; и така морето станало за нея купел на светото кръщение, за което така силно жадувала. Светъл облак я осенил и се чул глас свише, произнасящ над нея името на Света Троица, както изисква чинът на светото кръщение, и света Христина видяла Господа, Който ѝ се явил и изрекъл изпълващи с радост слова. Като излязла на сушата, тя се явила пред своя родител и го ужасила. Наистина, нечестивецът се удивлявал и ужасявал, виждайки светата девица, излязла от морето жива...

Той заповядал силно да нагорещят железен тиган, да простра светицата гола върху него и да я въртят, обливайки я с кипящо масло и смола, принуждавайки я да се поклони на идола на Аполон, стоящ наблизо. Но мъчениците оставала непоколебима и твърда като диамант в изповядването на пресветото име на Иисуса Христа. А идола на Аполон разрушила с молитвата си, и когато идолът се разбил, управителят паднал на земята и умрял...

Страданието на Христовата девица не останало без

следа, защото много от народа, виждайки такива чудеса, славели Единия Бог Иисус Христос и в Него повярвали до три хиляди души; обръщащите се идвали при светицата и тя ги поучавала, докато не дошъл в града друг управител на име Юлиан. Той призовал светицата на съд и също я подложил на различни мъки: най-напред разпалили огромна пещ и три дни я нагорещявали; след това хвърлили в нея мъченицата и затворили; тя прекарала в пещта пет дена, недокосната от огъня, както вавилонските отроци в древност; сякаш седейки в чертог, света Христина пеела, славейки Бога...

Защото с нея били ангели Господни, оросявайки и разхлаждайки пещта, и съединявали своето пеене с нейното, така че войниците, стоящи на стража до пещта, чували гласовете на пеещите. Когато след пет дни отворили пещта, светицата била цяла и невредима, недокосната от огъня, и християнският Бог се прославил, а езическото нечестие се посрамило...

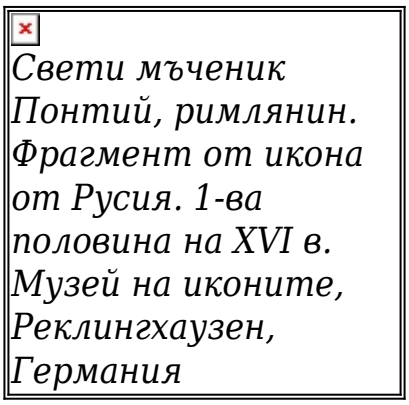
светицата казала на гадините: - В името на Иисуса Христа ви заповядвам, пълзящи змии, ехидни и скорпиони: идете всеки на мястото си и не вредете на никого! И гадините веднага се разпълзели в различни посоки. След време, като се смилила над умрелия от змиите, тя го възкресила, като се помолила на Господа, и направила така, че той станал християнин. И не само той, но и мнозина, виждайки такива дивни чудеса, повярвали в Господа...

мъченицата и след това, като отрязали езика ѝ, говорела ясно, и като взела отрязания си език, го хвърлила в лицето на княза: но той попаднал в очите му. - Яж, нечестивецо - казала тя, - моите членове!

Князът ослепял от докосването на езика до очите му, а светицата с още по-голяма сила благославяла Бога и

хулела идолите и идолослужителите. Управителят, не можейки повече да понася обидните думи и гневейки се за ослепяването си, заповядал да я предадат на смърт.“

06.08 по еретическия, † 24 юли по църковния календар - Св. мъченица Христина

Свети мъченик Понтий, римлянин. Фрагмент от икона от Русия. 1-ва половина на XVI в. Музей на иконите, Реклингхаузен, Германия

„- Разтегнете го на дибата (уред за изтезаване чрез разтягане и опъване на тялото, бел.ред.) - заповядал управителят, - нека той с цялото си тяло почувства мъченията и да видим ще го избави ли Бог от ръцете ни.

Докато го разтягали, свети Понтий казвал на управителя:

- Макар и поради неверието си да наричаш моя Бог безсилен, аз твърдо вярвам, че мъките, които имаш намерение да ми причиниш, по силата на моя Владика Иисуса Христа няма да се докоснат до тялото ми и то ще избегне страданията.

На часа оръдието за изтезания паднало с гръм и се превърнало в прах; от страх слугите също паднали като мъртви на земята, а свети Понтий, изпълнен с радост, казал на управителя:

- Ето, сега се убеди, маловерецо, че моят Господ има власт “да избавя благочестивите от напасти, а неправедниците да държи в мъки за съдния ден" (2Петр. 2:9).

От гняв управителят Клавдий не знаел какво да прави; другарят му Анавий му казал:

- Мъдри човече, когато дойдохме тук, едновременно с нас бяха доведени две огромни мечки, хванати в Далматските планини; заповядай да устроят зрелище и предай Понтий да бъде изяден от тези зверове.

По заповед на управителя бързо било устроено зрелище и светият мъченик бил поставен в средата; двама пазачи извели мечките, за да разкъсат светеца. Но мечките неочаквано се нахвърлили върху пазачите и ги разкъсали, а до свети Понтий не смеели даже да се приближат. От устата на присъстващия народ неволно се изтръгнали думите:

- Един е Бог - християнският Бог, в Когото вярва Понтий!

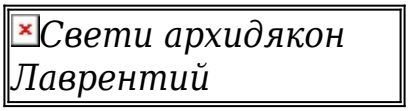
Уязвен в гордостта си и разгневен още повече, управителят извикал на слугите час по-скоро да донесат дърва и слама: той искал да изгори светия мъченик. Свети Понтий му казал:

- В какво ме обвиняваш, че смяташ за възможно да ме предадеш на огъня? Ти сам ще погинеш в неугасимия огън; а мене моят Господ, ако поиска, винаги ще запази невредим сред огъня, както в древността запазил тримата отроци във Вавилонската пещ (Дан. гл. 3).

Когато били събрани дърва и други лесно запалими вещества, поставили свети Понтий вързан на мястото, на което ставали зрелищата; след това го обградили с дърва и слама и ги запалили; всички мислели, че от мъченика ще остане само пепел. Но когато всичко изгоряло, видели, че свети Понтий е жив и напълно невредим: огънят не се докоснал даже до дрехата му. И народът отново възкликнал:

- Велик е християнският Бог!..“

18.08 по еретическия, † 05 август по православния календар - Св. мъченик Понтий, римлянин

Свети архидякон Лаврентий

„Тук се намирал и един сляп християнин. Той с плач се обърнал към светията:

- Сложи ръка върху очите ми, за да мога да видя лицето ти.

Свети Лаврентий казал:

- Господ Иисус Христос, Който отвори очите на слепия, да даде светлина и на теб!

Заедно с тези думи той осенил с кръстния знак очите на слепеца и той веднага прогледнал и се възрадвал, виждайки лицето на свети Лаврентий...

Храмът на Марс се намирал зад градските стени, пред Апиевите врати. Когато довели светиите, свети Сикст, поглеждайки храма, произнесъл:

- Нека те разруши Христос, Синът на Живия Бог!

Не успели още присъстващите християни да изрекат “амин!”, когато земята започнала да се тресе, част от храма се разрушила и намиращият се в нея идол се разбил...

- Вярваш ли от цялото си сърце? - попитал свети Лаврентий.

Слепият с плач отвърнал:

- Аз вярвам в Господа Иисус Христос, отричам се от суетните идоли и ги презирам!

Иполит търпеливо слушал разговора между свети Лаврентий и слепеца, желаейки да види дали действително очите на слепия ще се отворят и как ще се извърши това чудо. А свети Лаврентий, след като огласил Луцилий, благословил водата и го кръстил. И в същия миг очите на слепия се отворили и той възкликнал с висок глас:

- Благословен е Господ Иисус Христос, вечният Бог, Който ми дарува зрение!

Чули за това чудо и други слепци и започнали да идват в тъмницата при свети Лаврентий. А той осенявал очите им с кръстния знак, възлагал върху тях ръцете си и призовавайки Христовото име, им възвръщал зрението...

23.08 по еретическия, † 10 август по православния календар - Св. мъченик и архидякон Лаврентий, Ипполит и Сикст Папа Римски

„Веднъж, когато свети Евтихий бил затворен в тъмница и измъчван дълго време от глад, Бог му изпратил хляб от небето; този хляб бил донесен от невидима ръка; като изял хляба, Христовият апостол дотолкова се укрепил, че счел за нищожни всички мъчения, на които го предавали.

Друг път, когато бил окачен гол на едно дърво за мъчения и бил разкъсван с железни остриета, заедно с кръвта от чистото му тяло изтекло и благовонно миро и изпълнило въздуха с благоухание.

След това, когато хвърлили светия апостол в буен огън, внезапно се чул гръм от небето, излял се проливен дъжд с град и загасил огъня, а светецът останал жив и невредим и прославил Господа.

Светецът бил хвърлен на зверовете, за да го разкъсат, но щом го видели, те станали кротки като овце. Но най-чудно

било това, че лъвът, пуснат срещу него, проговорил с човешки глас, прославил величието на нашия Господ и Спасител Иисус Христос и много изумил и дори довел в ужас всички, които наблюдавали зрелището.

Но какво чудно има в това? Нима Този, Който в древността могъл да отвори устата на Валаамовата ослица (виж Числ. 22:28-31), не би могъл и сега да отвори устата на лъва, за да проговори на човешки език, за изобличение и посрамване на нечестивите и за прослава на всемогъщата Си сила? Един и Същ Господ присъствал и чудотворил и тук, и там...“

06.09 по еретическия, † 24 август по православния календар - Св. свещеномъченик Евтихий

„Един сарацински началник, чийто сродник бил разслабен, молел светеца да изцели болния. Светецът заповядал да го донесат при стълба и попитал:

- Отричаш ли се от злочестието на бащите си?

Той казал:

- Отричам се.

И светецът отново попитал:

Вярваш ли в Отца и Сина и Светия Дух?

Разслабеният изповядал, че вярва без никакво съмнение.

Тогава светецът казал: “Стани” - и младежът веднага се вдигнал, напълно здрав, като че никога не е боледувал. За да покаже по-ясно оздравяването му, блаженият заповядал на младежа да вземе на раменете си самия военачалник, едър и силен по тяло, и да го отнесе в лагера, което и направил, вземайки го на раменете си като сноп. Като видели това, всички въздали хвала на Бога,

извършващ дивни чудеса чрез Своя светия. Преподобният имал и дар на пророчество, тъй като предсказал, че след две години ще има суша, глад и мор, и че след тридесет дни ще налетят скакалци, и всичко това се сбъднало. Веднъж във видение той видял два жезъла, спускащи се от небето, при което единият от тях паднал на изток, а другият на запад. За това видение преподобният разказал на намиращите се около него и пророкувал, че перси и скити ще въстанат срещу гръцката и римската област. И с много сълзи и непрестанна молитва преподобният умилостивявал Бога да отвърне Своя праведен гняв и да не допусне това наказание върху християните. И успял да измоли това от Бога: защото цялата персийска войска, вече готова за битка, по Божия воля се забавила да предприеме поход, и тъй като у персите започнали междуособни борби, те се отказали от намеренията си...

Царицата на измаилтяните, която била неплодна, изпратила при преподобния с молба да се помоли за нея, надявайки се, че по неговите свети молитви ще стане майка. Така и станало: тя скоро се избавила от безплодието и родила син. Тогава царицата взела младенеца и се отправила към преподобния. Но като чула, че жени не могат да идват при него - той даже и майка си не допуснал да го види - изпратила сина си на ръцете на слугите си и поръчала да му кажат:

- Ето, отче, плода на твоите свети молитви, благослови този младенец...

Какво да кажем за непостижимите подвизи на преподобния? Невъзможно е да ги изразим с думи, тъй като те превъзхождат човешките сили.

- Аз - казва блажени Теодорит - преди всичко се удивлявам на неговото търпение: той стои така денем и

нощем и всички го виждат. Веднъж се случило така, че вратичката и немалка част от горната стена се срутили поради годините, и докато не били направени отново, светецът бил видим за всички немалко време. Тогава видели нова и удивителна гледка: понякога той дълго стоял неподвижен, понякога принасял молитви на Бога, правейки чести поклони. Някой от стоящите край стълба разказвал, че поискал да преброи поклоните, които подвижникът непрестанно правел, и като изброил хиляда двеста четиридесет и четири, останал без сили, и не можейки повече да гледа нагоре, престанал да брои. Но светецът не изнемогвал от поклоните, и приемайки храна веднъж в седмицата, и то съвсем малко и лека, станал лек и способен да прави множество поклони. От дългото стоене и на другия му крак се появила незарастваща язва, от която изтекла много кръв. Но и това страдание не било в състояние да го откъсне от богомислието.

Доброволният мъченик всичко претърпял доблестно, но бил принуден да покаже язвата си. Един свещеник от Арабия, човек добър и боговдъхновен, дошъл при него и заговорил:

- Питам те в името на Самата Истина, привлякла към Себе Си човешкия род, кажи ми: ти човек ли си, или безплътно същество?

- Защо ме питаш за това? - казал му преподобният.

- Чувал съм за тебе - отговорил свещеникът, - че ти нито ядеш, нито пиеш, нито спиш: но това не е присъщо на човека, и човек не може да живее без храна, питие и сън.

И преподобният заповядал на свещеника да се изкачи при него на стълба и допуснал да види и да докосне язвата, покрита с гной и червеи. Свещеникът, като видял язвата и чул за преподобния, че той приема храна само

веднъж в седмицата, се удивил на търпението и подвига на светеца.

При такива подвизи, вършейки толкова чудеса и водейки толкова добродетелен живот, преподобният бил кротък и смирен, сякаш бил най-малък и непотребен от всички хора. Лицето му било еднакво светло за всички, и думите му - изпълнени с еднаква любов към всички: както към велможата, така и към роба, както към богатия, така и към бедния и към най-последния злодей: защото у него нямало пристрастие. И всички, идващи при него, не можели да се наситят на съзерцанието на светлото му лице и на сладката му беседа, защото устата му били изпълнени с благодатта на Светия Дух. ..

Всекидневният устав на неговото житие бил следният. Цяла нощ и цял ден стоял на молитва до деветия час, след деветия час казвал поучение на събралите се край стълба; - след това изслушвал нуждите и молбите на всеки дошъл при него и изцелявал болните. После помирявал скараните и враждуващите и възстановявал мира; накрая, след залез слънце, отново се обръщал към молитвата. Носейки такива трудове, той не преставал да се грижи за църковния мир, като разрушавал езическото безбожие, опровергавал иудейските хули, изкоренявал еретическите учения; царете, князете и всички управници със своите писма насочвал към страх Божий, към милосърдие и любов, подтиквал ги към опазване на Църквата Божия; и всички поучавал по пътя на спасението...

Той стоял на стълба, както пишат хора, достойни за доверие, осемдесет години; и достигнал пълно съвършенство в добродетелите - той бил земен ангел и небесен човек...

За блажената кончина на преподобния неговият ученик Антоний разказва следното:..

„... Като постоях пред него около половин час, се усъмних и си помислих: дали вече не е отишъл при Господа? Наклоних ухото си към него, и не се чуваше дишане, от тялото му излизаше само силно благоухание, като от множество различни благовония. Тогава, като разбрах, че е починал в Господа, ме обзе силна скръб и заплаках горчиво...

Плачейки над него, аз задрямах с измъчена душа, и ето, преподобният се яви като слънце и каза:

- Няма да оставя стълба, нито мястото, нито тази благословена планина. Слез и подай благословение на народа, защото аз вече съм починал. Така пожела Господ; и не им разказвай, за да не тръгне мълва, но по-скоро изпрати вест за мене в Антиохия. А на тебе подобава да служиш на това място, и нека Господ ти въздаде според трудовете ти.

Събудих се от съня и с трепет казах: “не ме забравяй, отче, в светия си покой” - и паднах в светите му нозе и ги целувах, взех ръката му и я положих на очите си, казвайки: “благослови ме, отче” - и отново заплаках горчиво. След това станах, изтрих сълзите си, за да не узнае никой за случилото се, и тайно изпратих един верен брат в Антиохия при патриарх Мартирий с вестта за преставянето на преподобния. Патриархът скоро пристигна с трима епископи, също и градоначалникът с войската си, и множество народ не само от Антиохия, но и от всички околни градове и села, и монасите от манастирите със свещи и кадила, скоро като река се стекоха множество сарацини, защото вестта за смъртта на преподобния се разпространи навсякъде, като носена от вятър. И патриархът и епископите се качиха, взеха честните мощи, свалиха ги долу и ги положиха при стълба. И плачеше целият народ; даже множество птици, пред очите на

всички, с крясъци летяха около стълба, сякаш и те оплакваха смъртта на такъв светилник на света. Всенародният плач се чуваше на седем стадия и околните планини, поля и дървета сякаш тъгуваха и плачеха заедно с хората, защото навсякъде притъмня и се носеха тъмни облаци. Аз видях явилия се при светите мощи ангел, и лицето му беше като мълния, а одеждите му - като сняг, и с него беседваха седем старци; чувах и гласовете им, но не разбирах какво говорят, защото страх и ужас ме бяха обзели."

Когато честните мощи на свети Симеон били положени върху приготвена за тях носилка, патриархът протегнал ръка, желаейки да вземе за благословение няколко косъма от брадата на светеца, и ръката му веднага изсъхнала. И само след усърдната молитва на всички към Бога и към Божия угодник ръката му оздравяла. Взели честните мощи на свети Симеон и с пеене на псалми ги отнесли в Антиохия, и целият народ излязъл да ги посрещне. Там имало един човек, ням и глух от около четиридесет години. Още щом видял светото тяло на преподобния, слухът и езикът му се развързали, той паднал пред светите мощи и възкликнал:

- За добро си дошъл, рабе Божий, защото твоето идване ме изцели.

Жителите на Антиохия, приемайки тялото на светеца, по-скъпо от злато и сребро, го отнесли във великата патриаршеска църква, и от него ставали много изцеления и чудеса...

На мястото, където бил стълбът на преподобни Симеон, в негова чест била издигната прекрасна кръстообразна църква и бил построен голям манастир. И преподобният изпълнил обещанието си, което изрекъл на своя ученик Антоний във видение, а именно, - че няма да остави своето

място: защото там не преставали чудесата и изцеленията на болни. А в деня на неговата памет всяка година над стълба се явявала голяма звезда и озарявала цялата страна. За явяването на тази звезда свидетелстват много писатели историци, най-вече Евагрий Схоластик, който я видял със собствените си очи. Същият Евагрий пише, че това място било недостъпно за жени, и най-строго пазели да не се докосне женски крак до прага, зад който даже на майката на преподобния не било позволено да влезе. Разказват, че една жена се облякла в мъжки дрехи, за да може да влезе в църквата на свети Симеон, и когато се докоснала до прага на църквата, веднага паднала мъртва. Ако тук идвали жени, както пише Никифор, все пак не се осмелявали да се приближат до оградата, а стояли далече от нея и отправяли молитвите си, гледайки към стълба...“

14.09 по еретическия, † 01 септември по църковния календар - Св. преподобни Симеон Стълпник и майка му преп. Марта

„царят, виждайки, че по никакъв начин не може да постигне успех, осъдил мъченика на смърт и заповядал да го хвърлят в морето. Като завързали за шията му оловна тежест, слугите го повели към морето. Но и тук Господ не оставил Своя раб, а “заповядал на Ангелите Си да го опазят” (Пс. 90:11). По пътя към морето му се явил Ангел Господен, блестящ като мълния. Като го видели, слугите оставили свети Мамант и със страх побегнали назад. А Ангелът взел мъченика, отвързал оловната тежест и като го отвел на една висока планина в пустинята, близо до Кесария, му заповядал да живее там. Живота си в пустинята свети Мамант започнал с пост. На тази планина той постил четиридесет дни и четиридесет нощи и се явил като втори Моисей (Изх. 24:18), в чиито ръце бил даден нов закон: защото към него слязъл глас от небето и жезъл. Приемайки този жезъл, Мамант, по

повеление свише, ударил с него в земята, и начаса от утробата на земята се появило Евангелие. След това той устроил неголяма църква и се молел в нея, четейки светото Евангелие. По Божие повеление при свети Мамант се събирали зверовете от тази пустиня, като овци при пастир, и като разумни същества го слушали и му се покорявали. За храна му служело млякото на дивите зверове, от което правел сирене - и не само за себе си, но и за бедните: защото, след като направел много сирене, той го носел в град Кесария и го раздавал на бедните...

В тъмницата седели до четиридесет други затворници. Когато те изнемогнали от глад и жажда, свети Мамант се помолил - и ето, през прозорчето долетял гълъб, държащ в устата си храна, светла като бисер и по-сладка от мед; като я сложил пред свети Мамант, гълъбът отлетял. Тази храна се умножила за всички затворници, както някога се умножили в пустинята малкото хлябове за множество народ (Мат. 14:19-20). Като вкусили от тази чудесна храна, затворниците се подкрепили. И отново, по молитвите на свети Мамант, в полунощ вратите на тъмницата се отворили и всички затворници излезли; останал само свети Мамант. Когато пещта се разпалила добре, мъченикът бил изведен от тъмницата и хвърлен в нея. Но Бог, Който някога оросил Вавилонската пещ за тримата отроци (Дан. 3:8), направил същото и за Мамант, и сред горящия пламък изпратил прохлада на Своя раб. Мъченикът, възпявайки и славейки Бога в пещта, прекарал в нея три дни, докато огънят угаснал напълно и въглените станали на пепел. След три дена наместникът, като видял, че Мамант е още жив, се изумил и казал:
- Толкова ли е голяма силата на този вълшебник, че даже огънят не може да се докосне до него?

Мнозина от народа, като видели, че огънят ни най-малко не се докоснал до светеца и не му причинил вреда,

познали истинния Бог и приписвайки на Него Единия това чудо, прославяли силата Му.

А безумният наместник не поискал да познае силата на всемогъщия Бог, но като извел мъченика от пещта и видял, че огънят не му е навредил, приписал това на вълшебството и изрекъл много хули срещу истината. Накрая осъдил мъченика да бъде изяден от зверове. Довели светеца в цирка и пуснали срещу него гладна мечка; но тя, като се приближила, се поклонила на светеца и лежала в нозете му, прегръщайки стъпалата му. След това пуснали леопард, но и той с кротост обгърнал шията му, целувал лицето му и облизвал потта от челото му...

Наместникът отново хванал светеца и като го въвел повторно в цирка, пуснал срещу него най-свирепия лъв. Но и този лъв за миг станал кротък и легнал в нозете на светеца...

свети Мамант приел мъченически венец. Светите му мощи били погребани от вярващите на мястото, на което завършил живота си и там ставали много изцеления и чудеса...“

15.09 по еретическия, † 02 септември по православния календар - Св. мъченик Мамант Кесарийски

„Виждайки, че светицата се отнася с пренебрежение към изобретяваните от тях мъчения, управителят заповядал да я хвърлят в нажежена пещ. Като се оградила със знамението на честния кръст, света Василиса

влязла в пламъка и дълго останала в него, без да претърпи никаква вреда. Всички присъстващи били обзети от ужас и с недоумение гледали на това чудесно видение. Тогава, след като я извели от пещта, пуснали срещу нея два лъва, за да я разкъсат, но светицата се помолила и останала невредима; молитвата на девицата, както някога молитвата на пророк Даниил, заградила устата на лъвовете. Тогава ужас обзел и самия управител Александър, който, след като прекарал дълго в изстъпление, накрая възкликнал: “Това са Божии съдби!”, след това паднал в нозете ѝ и извикал: “Помилуй ме, рабиньо на Небесния Цар и Бог, и прости за всички мъчения; помоли се на твоя Бог да не ме погуби Господ заради тебе, защото от този момент и аз вярвам в Него”. Тогава светата мъченица, прославяйки с висок глас милосърдния Господ, просветил слепотата на управителя и открил му познанието на истината, казала на епископ Антонин да разясни на Александър истинната вяра и като го поучи в нея, да го кръсти. Всички християни, които били там, искрено се радвали на обръщането на управителя Александър, който след кръщението принесъл покаяние за предишното си нечестие и причинените от него мъчения на християните и молел света Василиса да му измоли прошка от Господа. По ходатайството и молитвите на светата мъченица управителят Александър, като повярвал напълно, в скоро време се преставил, изпълнен с истинско покаяние и бил погребан с чест от християните; а светицата след погребението му се отдалечила на три поприща от града. Тук, като почувствала жажда и намерила камък, светицата застанала на него, обърнала се с молитва към Господа и начаса от камъка избликнала вода...“

16.09 по еретическия, † 03 септември по православния календар - Св. мъченица Василиса Никомидийска

„Един иерей от същия манастир винаги молел Бога да му покаже наяве бъдещите блага, приготвени за онези, които Го обичат. И ето, една нощ той имал следното видение: представило му се, че стои в рая, със страх и радост съзерцавайки неговата неизречена красота, и тук видял своя манастирски готвач.

Той се приближил до него и запитал:

- Брате Ефросине, какво е това? Нима това е раят?

Свети Ефросин отговорил:

- Да, отче мой, това е раят.

- А как попадна тук? - отново попитал иереят.

Преподобният казал:

- Заселих се тук поради голямата Божия милост, защото това е обителта на Божиите избраници

Иереят попитал:

- Имаш ли някаква власт над тези красоти?

Светият рекъл:

- Колкото мога, толкова и давам от това, което виждаш.

- Не можеш ли и на мен да дадеш нещо от тези блага? - казал иереят.

- С благодатта на моя Бог, вземи което искаш - отговорил свети Ефросин.

Тогава иереят посочил ябълките. Светият откъснал три ябълки, сложил ги в една кърпа и казал:

- Вземи, каквото поиска, и се наслади.

В това време заудряли клепалото за утреня. Иереят се

събудил и като дошъл на себе си, сметнал видяното за сън. Но когато протегнал ръка към кърпата, намерил в нея ябълките, получени във видението, усетил неизразимото им благоухание и се изумил. Той станал от одъра, оставил върху него ябълките и отишъл в църквата. Там видял свети Ефросин, който стоял на утринната служба. Иереят се приближил и започнал да го моли да му открие къде е бил през нощта.

Свети Ефросин отговорил:

- Прости ми, отче, тази нощ бях там, където ме видя.

Иереят казал:

- Затова те заклех да обявиш Божиите дела, за да не скриеш истината.

Тогава смиреномъдрият Ефросин отвърнал:

- Ти, отче, молеше Господа да ти покаже в чувствен образ въздаянията за Неговите избраници. Господ благоволи да ги покаже на твое преподобие чрез мен, лошия и недостойния, и ето, ти ме видя в рая на моя Бог.

Иереят запитал:

- А ти какво ми даде в рая, отче, когато те помолих?

Свети Ефросин отвърнал:

- Дадох ти три ябълки - същите, които остави в килията си на одъра, но прости ми, отче, защото съм червей, а не човек.

След края на утренята иереят събрал братята, показал им трите райски ябълки и подробно им разказал онова, което видял. Тогава всички усетили духовна радост от неописуемото благоухание на ябълките и в умиление се

чудели на случилото се. Те отишли в магерницата, за да се поклонят на Божия раб, но избягвайки човешката слава, свети Ефросин излязъл от църквата и се скрил, а те не могли да го намерят. А къде се скрил той, не е нужно да изпитваме, защото, ако за него бил открит раят, къде би могъл да се скрие? Монасите разделили ябълките помежду си и раздали на мнозина за благословение и особено за изцеление, защото болните, които вкусвали от тях, оздравявали от недъзите си. Много полза получили братята от дара на свети Ефросин и съхранявайки описаното дивно видение не само на хартия, но и в сърцата си, се стремели към велики подвизи и благоугаждали на Бога.

По молитвите на преподобния да сподоби Господ и нас с райските обители! Амин.“

24.09 по еретическия, † 11 септември по църковния календар - Св. преподобни Ефросин

Св. преподобни Сергий Радонежски. Фрагмент от руска икона. 1591 г.

„След това взел със себе си един от братята и тайно слязъл с него в гъсталака под манастира, където нямало течаща вода. Като намерил един трап с малко дъждовна вода, светецът коленичил и започнал да се моли:

- Боже, Отче на нашия Господ Иисус Христос, чуй ни сега и яви Твоята слава: както в пустинята чрез Моисей е чудодействала Твоята могъща десница, източвайки от камъка вода, така и тук яви Твоята сила; Творче на небето и земята, дари ни вода на това място и да разберат всички, че Ти обръщаш внимание на тези, които Ти се молят и възнасят слава на Отца, и Сина, и Светия Дух, сега и во веки веков. Амин.

Тогава внезапно бликнал обилен извор. Братята били поразени; ропотът на недоволните се сменил с чувство на благоговение пред святия игумен; монасите даже започнали да наричат извора “Сергиев”. Но на смирения подвижник било тежко човешкото прославяне и той казал:

- Не аз, братя, ви дадох водата, но Сам Господ я изпрати на нас, недостойните. Затова не го наричайте на моето име.

Тогава братята престанали да наричат извора така...

в околностите на обителта живеел селянин, който изпитвал голяма вяра към преподобния; единственият му син страдал от неизлечима болест; като непоколебимо се надявал, че светецът ще излекува момчето, селянинът го донесъл при преподобния. Но когато той дошъл в килията на светеца и започнал да го моли да помогне на болния, момчето умряло. Загубил всякаква надежда, бащата горчиво заплакал:

- Горко ми - говорел той на светеца, - аз дойдох при теб, Божия човек, с твърда увереност, че ще ми помогнеш. Какво да правя сега?

Като скърбял и ридаел, той излязъл, за да донесе всичко необходимо за погребението на сина си.

Виждайки риданието на огорчения баща, преподобният се смилил над него и като се помолил, възкресил момчето. Скоро селянинът се върнал с ковчег.

Но светецът му казал:

- Напразно се предаваш на печал: момчето не е умряло, а живо.

Тъй като човекът видял как умрял синът му, не искал да повярва на думите на светеца; но като се приближил, с

удивление забелязал, че момчето действително е живо; тогава зарадваният баща започнал да благодари на преподобния за възкресяването на сина му.

- Ти се заблуждаваш и сам не знаеш какво говориш - отговорил му чудотворецът. - Когато носеше момчето тук, то от силната треска изнемогна, а ти помисли, че е умряло: сега в топлата килия то се стопли, а на теб ти се струва, че е възкръснало.

Но селянинът продължавал да твърди, че синът му е възкръснал по молитвите на светеца. Тогава свети Сергий му забранил да говори за това, като прибавил:

- Ако започнеш да разказваш за това, то ще бъдеш наказан и съвсем ще се лишиш от сина си.

С огромна радост се върнал селянинът у дома, прославяйки Бога и Неговия угодник Сергий. За това чудо разбрал един от учениците на преподобния, който и разказал за него...

Веднъж докарали от бреговете на Волга знатен човек, обладан от нечист дух. Той силно страдал: ту се хапел, ту се удрял, ту побягвал от всички; десет човека едва можели да го удържат. Родните на бесноватия, като чули за преподобния, решили да го доведат. Немалко усилия потрябвали за това. Когато докарали боледуващия в околностите на манастира, той с необикновена сила разкъсал железните вериги и започнал да вика така силно, че гласът му бил чут в обителта. Преподобният отслужил молебен за болния; в това време страдащият започнал малко да се успокоява, даже го въвели в самия манастир; след завършването на молитвеното пение, когато преподобният приближил с кръста към бесноватия и започнал да го осенява, бесноватият се хвърлил с диви вопли във водата, събрала се наоколо след дъжда. Когато

преподобният го осенил със светия кръст, той се почувствал съвсем здрав и разсъдъкът му се върнал. На въпроса, защо се хвърлил във водата, оздравелият отговорил:

- Когато ме доведоха при преподобния и той започнал да ме осенява с честния кръст, видях голям пламък да излиза от кръста и като мислех, че този огън ще ме изгори, тръгнах към водата.

След това той преживял няколко дни в манастира, като прославял Божието милосърдие и благодарял на светия угодник за излекуването си...

Много и други чудеса станали по молитвите на подвижника; "слепи прогледват и хроми прохождат, прокажени се очистват", с една дума всички, които идвали с вяра при светеца, от каквито и недъзи да страдали, получавали телесно здраве и нравствено назидание, така че намирали двойна полза...

Преподобният още приживе, бидейки в плът, се удостоил да има общуване с безплътните. Веднъж той отслужвал Божествена литургия заедно с брат си Стефан и племенника си Теодор. Тогава в църквата бил и Исаакий безмълвник. Светецът извършвал велико тайнство, както винаги, със страх и благоговение. Внезапно Исаакий видял в олтара мъж, в чудно блестящо одеяние и сияещ с необикновена светлина; при малкия вход с Евангелието небесният съслужител следвал преподобния, лицето му блестяло като сняг, така че било невъзможно да се гледа в него. Дивното явление поразило Исаакий, той отворил устата си и попитал стоящия до него отец Макарий:

- Що за дивно явление, отче? Кой е този необикновен мъж?

Макарий също бил удостоен с видението; изумен и поразен от него, той отговорил:

- Не знам, брате; и аз самият се ужасявам, като гледам такова дивно явление; дали не дойде някой свещенослужител с княз Владимир?

Княз Владимир Андреевич бил в църквата в същото време. Старците попитали един от свитата му не е ли пристигнал иерей с княза; запитаният отговорил, че с тях нямало свещеник. Тогава монасите разбрали, че с преподобния е служил ангел Божий. След свършването на литургията попитали светеца за това. Отначало подвижникът не искал да им открие тайната:

- Какво необикновено явление сте видели, чеда? Служиха литургия Стефан, Теодор и аз, грешният; други нямаше.

Но учениците продължавали да го питат; тогава преподобният им казал:

- Чеда, ако Сам Господ Бог ви е открил, то мога ли аз да скрия това? Този, когото сте видели, беше ангел Господен; не само сега, но и всякога, когато на мен, недостойния, се случва да отслужвам литургия, той, по Божия воля, служи заедно с мен. Но вие на никого не казвайте какво сте видели, докато аз съм жив...“

08.10 по еретическия, †25 септември по църковния календар - Успение на св. преподобни Сергий Радонежски Чудотворец

buditeli.info © 2017